

МАШИНОБУДІВНА АКАДЕМІЯ

№3 (368)

14 лютого 2020

20 лютого – День Героїв Небесної Сотні

ЦІ ПОДІЇ НЕ МОЖНА ЗАБУВАТИ

З 18 по 21 лютого 2014 року Революція гідності досягла власного піку. Шість років тому сотні сміливців рушили до Майдану, аби «підштовхнути» депутатів усе ж таки вирішити питання стосовно обмеження повноважень президента. Знову ж таки, як зазвичай реагують, коли помічають опір? Звичайно, використовують силу! Озброєні силовики без жодної пощади позбавляли життя беззбройних активістів. Звуки пострілів, чорний дим покришок, крики від нескінченного болю – все це заповнило вулиці Києва

в ті часи. Місто заціпеніло... Палав вогонь Революції...

Чотири останні дні тривала особливо жорстока боротьба. За ці дні загинуло понад 100 людей, було чимало поранених та тих, хто пропав без вісті.

Алея у Києві відтепер носить назву Небесної Сотні, там встановлений меморіал, до якого покладають квіти, ушановуючи героїв. Загинули отримали звання Героя України.

20 лютого став Днем Героїв Небесної Сотні. В усіх містах України віддають шану

героям. Усі завмирають у хвилину мовчання. У цю мить згадують кров на дорозі, постійний шум, коктейлі Молотова, пожежі... Беркутівців, тітушок... Сльози матерів та жінок. У цю хвилину всі українці виражають нескінченність пам'яті.

Революція перемогла, але, аби досягти цієї перемоги, багатьом довелося пожертвувати собою. Та дуже соромно, що чимало людей не вважають ці події чимось серйозним, втікають та цураються власної історії.

Софія Войтко

ГЛИБОКІ РАНИ АФГАНУ

Незважаючи на те, що з моменту військових дій в Афганістані пройшло багато років, 12 лютого в ДДМА вшанували пам'ять воїнів-інтернаціоналістів.

У ті часи багато студентів Академії були призвані в Радянську Армію і від-

правлені до Афганістану. Дехто з них не повернувся живим додому. Троє з наших студентів: Сергій Крамчанинов, Анатолій Метелін та Володимир Савенко загинули на теренах Близького Сходу, а душі тих, хто повернувся, пошматовані глибокими

ранами, які не загоїлися й до сьогодні.

Дорогих гостей, ветеранів Афганістану, студентів і викладачів привітав ректор ДДМА професор Віктор Ковальов. Голова спілки ветеранів Олександр Мілентєєв підкреслив, що ще п'ять років тому він навіть не зміг би уявити, що нам доведеться воювати на нашій території.

Уже склалася добра традиція – у дні виведення військ із Афганістану в ДДМА збираються ветерани тієї війни й згадують її моменти. Як завжди, їм грає музикально-інструментальний гурт Союзу десантників Донецької області «Білі куполи». Студенти радо зустріли знайомий колектив. Під час виконання «Афганського реквієму» присутні віддали данину пам'яті героям тієї війни стоячи.

Гурт «Білі куполи» розвивається в нашій Академії. І як було анонсовано, поступово з'являється молодіжний склад. Дмитро Коломієць із цього колективу виконав пісню «Солдат Патріот». Для присутніх ветеранів

Афганістану й студентів солістка Академії Поліна Демідова заспівала пісні «Оттепель» та «Романс».

Вітання воїнів-інтернаціоналістів у стінах нашої Академії залишається

незмінною традицією, яку будуть шанувати довгі роки.

Віталій Петруня

VALENTINE'S DAY

МАСШТАБНЕ «ОДРУЖЕННЯ» В ДДМА

Увесь тиждень до Дня закоханих в Академії проходила акція «Таємний Валентин». Тож кожен міг відправити своє освідчення коханій людині у вигляді валентинки через святкову поштову скриньку і зберегти це в таємниці. Цю акцію влаштувало студентське самоврядування.

А 12 лютого в рекреації актового залу ДДМА для студентів була підготовлена святкова фотозона, відбулися конкурси та чекали солодкі подарунки.

Кожен, хто бажав, зміг «одружитися» зі своєю пасією і навіть отримати «свідоцтво про шлюб» та зробити пам'ятне фото. До речі, одружуватися можна було не тільки парам, а й друзям. А якщо хотіли ще й солоденького, то повинні були заспівати романтичну пісню, скласти пазлики або пограти в «Дивоглядки». Це було дуже кумедно, тож усі присутні отримали купу дивовижного та гарного настрою.

Лілія Патутінська

ЧИ Є ПРИВІД СУМУВАТИ, ЯКЩО ВИ САМОТНІ?

14 лютого відзначається найромантичніше свято – День закоханих. Це день, коли навіть нерішуча, боязка людина може сказати дивовижні слова. А може просто послати валентинку, написавши освідчення. Якщо ви відчуваєте до певної людини щось більше, ніж просто симпатію, коли ви бачите її – і земля йде з-під ніг, хочеться кричати на весь світ про те, що закохані, але ви завжди стримуєтеся, тому що зовсім не впевнені у взаємності, то прийшов час нарешті ризикнути! Просто будьте щирими й наберіться сміливості.

Але що ж робити, якщо у вас немає другої половинки і ви не закохані? Спокій, тільки спокій! Відставити негативні думки! Усе нормально, ви не одні такі.

Є багато переваг того, що ви проводите свято на самоті:

1. Вам не потрібно нервувати з приводу побачення.

Адже коли ви плануєте День святого Валентина, то це дійсно важко. І, чесно кажучи, це навіть лякає. Як ви можете бути впевнені в тому, що те, що ви запланували, сподобається вашій половинці?

2. Вам дістанеться більше цукерок.

Ваші улюблені цукерки розпродаватимуться, і ви зможете купити їх, скільки хочете, і виключно для себе. Припустимо, що у вас є хлопець/дівчина – і потрібно буде обов'язково цими цукерками ділитися. Який жах!

3. Ваш гаманець не страждатиме від любові.

Раз уже так склалося, що ви одні, то принаймні зможете зекономити на що-небудь корисне. Продавці шоколаду, квітів і плюшевих ведмедів просто обожають це свято! Як же

насправді добре, що ваші гроші залишаться при вас.

4. Завиьчені очікування. Ви не будете розчаровані, що ця дата не буде такою романтичною, як у фільмах. У реальному житті все виглядає набагато простіше.

5. Повна свобода дій. Коли ви самотні, то 14 лютого – це такий же день, як і всі інші. Ви можете просто провести весь день, роблячи те, що вам подобається.

6. Більше вільного часу. День святого Валентина – це всього лише один день. А з урахуванням усіх зусиль, які вам потрібно витратити на приготування подарунка і на все це кохання-зітхання, – виходить чимало часу.

Присвятіть весь цей час собі коханій. Сходіть у кіно, на шопінг, рушайте в салон або закупіть собі своїх улюблених ласощів. Побудьте трохи егоїсткою, адже може в наступному році такого шансу вже не буде. Доведеться ділити день на двох. І ділитися цукерками теж!

7. Проведіть день із друзями.

Якщо у вас є такі ж самотні друзі, то допоможіть одне одно-

му добре провести час. Замовте піцу і подивіться ваш улюблений серіал. Та й взагалі, геть песимізм! Може, саме цього дня ви зустрінете свою любов.

P.S. Я хочу вам донести найголовніше – ви не самотні у своїй самотності. Мільйони людей будуть одні в цей день. Ви не половинка, а цілісна особистість, бо щасливі в любові тільки самодостатні люди, і відсутність партнера – це не привід себе жаліти.

Лілія Патутінська

До ювілею професорки Галини Клименко

УСІ ЖІНКИ МОЛОДІ, АЛЕ ДЕЯКІ МОЛОДШІ ЗА ІНШИХ

Клименко Галина Петрівна народилася в Краматорську, який здавна вважався центром важкого машинобудування. І хоча в школі їй однаково добре давалися як гуманітарні, так і точні науки, уже в 14 років вона обрала для себе спеціальність «Обробка металів різанням», вступивши до машинобудівного технікуму. І цій спеціальності вона залишилася вірною все життя.

З 1964 по 1969 рр. навчалася в Краматорському індустріальному інституті (зараз ДДМА), після закінчення якого, отримавши диплом із відзнакою, була направлена на роботу на кафедру «Технології машинобудування» асистентом. Науковою роботою почала займатися з 3-го курсу під керівництвом Хаєта Григорія Львовича і його аспіранта Сергєєва Леоніда Дмитровича. Захистивши дипломний проект, у якому досліджувалися теплове поле і явища повзучості під опорною поверхнею пластини збірного різця, Галина Петрівна перейшла до науково-дослідного сектору, відмовившись тимчасово від викладацької роботи, щоб ближче ознайомитися з питаннями металообробки на різних заводах країни.

У цей час було створено Галузеву науково-дослідну лабораторію Мінстанкопрома СРСР «Підвищення техніко-економічної ефективності важких верстатів», керівником якої був Хаєт Г.Л.

З 1970 р. у Краматорську почали проводитися міжгалузеві семінари «Надійність різального інструменту», у яких брали участь фахівці від Прибалтики до Далекого Сходу. Клименко Г.П. брала активну участь в їхній організації, редагуванні збірника статей, а під час хвороби Хаєта Г.Л. була науковим керівником семінару. У галузевій лабораторії постійно діяв науковий семінар, організований у нетрадиційній формі як клуб «Різальник», президентом якого була Галина Петрівна. На семінарі обговорювалися роботи провідних фахівців в області інструментального виробництва,

вивчалися нові методичні підходи до досліджень, обговорювалися роботи аспірантів і т. п.

У 1981 р. Клименко Г.П. захистила кандидатську дисертацію на тему «Дослідження технологічних факторів при визначенні режимів різання на важких верстатах» в ЕНМС

інструментів, у яких Клименко Г.П. узяла участь у рамках науково-дослідних тем, що фінансуються ДКНТ. У 1991 році у видавництві «Машинобудування» було видано «Устаткування й нормативи різання по всіх видах металорізальних верстатів». Працюючи в тісній

ні заводи. Протягом 7 років Клименко Г.П. керувала гопрозрахунковою роботою з ПО «Більшовик» (м. Київ).

Велику роль в становленні її як ученого зіграв доктор технічних наук, професор Гавриш А.П., який схвалив направлення досліджень обробки деталей на важких верстатах і як фахівець у цій області допоміг багатьма порадами.

У 2003 році Клименко Г.П. захистила докторську дисертацію в НТУУ «КПІ» на тему «Основи раціональної експлуатації різальних інструментів на важких верстатах».

Працюючи професором кафедри «Металорізальні верстати та інструменти», а з 2008 року – завідувачем кафедри «Автоматизація виробничих процесів» Донбаської державної машинобудівної академії, активно ведучи навчальну, наукову, виховну та методичну роботу, Клименко Г.П. опублікувала понад 400 наукових праць, із них 14 – загальномашинобудівних нормативів для різних видів робіт. Її поважають у колективі. Вона активно веде підготовку бакалаврів, магістрів, аспірантів. Її працю цінують в Академії і за її межами. Має величезну кількість почесних грамот, подяк і різного роду заохочень. Серед них: Почесна грамота Міністерства освіти і науки України (2003 р.); почесне звання (знак) Міністерства «Відмінник освіти України» (2005 р.); Знак Петра Могили (2009 р.); Грамота Верховної Ради України за заслуги перед українським народом (2018 р.). Також в Академії є запис про Клименко Г.П. Як «Книзи Пошани», вона – «Заслужений професор» (2012 р.) та «Кращий науковець» (2016 р.). Свої успіхи Галина Петрівна вважає заслугою усього творчого колективу Академії. А колектив Академії обрав Галину Петрівну головою Конференції трудового колективу.

Ми впевнені в тому, що Галина Петрівна зробить ще багато нових відкриттів у не дуже легкій галузі науки і на терені вищої освіти.

Колектив кафедри АВП

(м. Москва). До цього часу були розроблені тимчасові нормативи різання для важких верстатів, які пройшли промислову апробацію і були затверджені Мінстанкопромом.

Працюючи доцентом на кафедрі «Металорізальні верстати та інструменти», Клименко Г.П. у 80–90-і рр. минулого століття очолила роботу зі створення теорії експлуатації різального інструменту, розвитку кваліметрії інструменту, оптимізації режимів різання з урахуванням надійності технологічної системи.

З 1987 р., під керівництвом доктора технічних наук професора Зинов'єва Н.І., проводилися дослідження інтегрованих технологій зміцнення

співпраці з ГСПКТБ «Оргприінструмент», Клименко Г.П. координувала роботу багатьох наукових шкіл, забезпечуючи методичну єдність нормативів. Нові нормативи різання включали науково обґрунтовані рекомендації щодо розрахунку витрати різального інструменту, надійності технологічної системи. Уперше були наведені математичні моделі, що дозволяють автоматизувати вибір режимів різання, здійснені багатокритерійна оптимізація регламентів експлуатації з урахуванням нових критеріїв.

Зі здобуттям незалежності України накопичений раніше досвід досліджень був поширений на вітчизня-

НОВІ «МІС» ТА «МІСТЕРИ» ГОТОВІ ВРАЖАТИ!

10 лютого студентське самоврядування влаштувало відбір серед усіх охочих узяти участь у конкурсі «Міс і Містер ДДМА». Дівчата та хлопці показали себе з найкращого боку. Кожен учасник виступив із дефіле.

Спочатку своєю ходою вражали дівчата, а потім і хлопці підкорювали відбіркову комісію веселим настроєм та харизмою. Комуś вдалося підкорити серця суддів і публіки, комуś – ні.

Тож пари розподілилися таким чином: Станіслав Соломко і Ганна Панькіна, Олександр Ковальов і Тетяна Філоненко, Костянтин Чоста і Анастасія Скірпичникова, Артур Григорєвський і Даша Ростова, Максим Глухов і Олена Шинк, Роман Лисенко і Аліна Рассошенко та Дмитро Коломієць і Анна Раковська.

Ну що ж, побачимо пари вже навесні на конкурсі «Міс і Містер ДДМА».

Катерина Кочерова

ТРИ ПЕРЕМОЖЦЯ НА ОДНОМУ «МАЙДАНЧИКУ»

8 лютого відбувся другий етап міжнародного інтелектуального турніру – синхронного чемпіонату України з гри «Що? Де? Коли?» сезону 2019/2020 рр. («Друга ліга України»). Кращі команди Краматорська, які тринадцять попередніх сезонів, мірялися силою інтелекту в стінах Донбаської державної машинобудівної академії.

Авторська група з Києва, Львова та Одеси підготувала вельми непростий пакет із 45 питань, з яких 13 виявилися складними для всіх наших учасників (на першому етапі таких було 16).

Переможець попереднього етапу – команда ДДМА «Інтелектуальні рішення» – незважаючи на вимушений виступ не найоптимальнішим

складом, перший тур залишила за собою: 5 правильних відповідей (у інших – від 1 до 4). Кращий результат другого туру – 7 очок – у «Теремка» (решта – від 2 до 6). У третьому турі максимум можливого показали «Інтелектуальні рішення» і «Фенікс» – по 9 відповідей («КоньякСпорт» – 8, інші – від 3 до 6).

У підсумку відразу три команди – «Інтелектуальні рішення», «КоньякСпорт» і «Фенікс» набрали по 18 очок і, відповідно, розділили 1–3 місця! Далі, з показниками від 13 до 8 відповідей, розташувалися «Напалм», «Теремок», «Фартові», «ОСА» і «КЗВВ».

Третій (фінальний) етап запланований на 21 березня.

Олександр Мельников

ЛИЖНІ ТРЕНУВАННЯ В ДІЇ

Нарешті зимова погода потішила студентів спеціальності «Фізичне виховання і спорт». Достатня кількість снігу дозволила провести практичні заняття з дисципліни «Теорія

і методика викладання лижних видів спорту». Тож, користуючись «поблажливостю» цього року зими, наші спортсмени по три пари поспіль тренувалися на стадіоні Академії.

Вікторія Лебединська

МОН УКРАЇНИ

Студенти з окупованих територій зможуть навчатися в Україні

Діти з тимчасово окупованої території зможуть отримати якісну освіту в будь-якому закладі вищої освіти України. Про це повідомила міністр у справах ветеранів, тимчасово окупованих територій, внутрішньо переміщених осіб Оксана Коляда.

За словами міністра, в Україні буде розроблена державна програма щодо максимального заохочення дітей та молоді, які змушені жити на тимчасово окупованій території.

Очілиня Мінветеранів повідомила, що програма буде передбачати різні механізми залучення молоді, зокрема, надання стипендій на навчання в будь-якому виші України, забезпечення гуртожитками абітурієнтів та студентів з тимчасово окупованих територій, можливість подальшого навчання та стажування в іноземних вишах, механізм подальшого працевлаштування тощо.

Держслужба якості освіти перевірить 58 вишів

Державна служба якості освіти має намір перевірити у 2020 році 58 закладів вищої освіти. Про це повідомив голова служби Руслан Гурак.

За його словами, 60% вишів, у яких будуть проведені перевірки, мають високий ступінь ризику діяльності у сфері вищої освіти.

Під час перевірки буде здійснений аналіз прийому та випуску здобувачів вищої освіти, змісту підготовки фахівців, змісту навчально-методичного та інформаційного забезпечення освітнього процесу, організації освітнього процесу.

Також у ході перевірок Держслужба оцінить ефективність використання педагогічного та науково-педагогічного потенціалу, забезпечення розвитку та ефективність використання матеріально-технічної бази, окремі питання господарської діяльності вишу тощо.

Загалом Державна служба якості освіти цього

року перевірить діяльність 20 університетів, 15 інститутів, 13 академій та 10 відокремлених підрозділів вишів.

Зросте вартість акредитації освітніх програм вишів

Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти повідомило заклади вищої освіти про збільшення вартості за договорами про акредитацію освітніх програм. Відповідний лист направлений на адреси керівників вишів.

За інформацією Національного агентства, у 2020 році вартість послуг на проведення акредитаційної експертизи зросте незначно — на 4 499,66 грн.

Підвищення вартості відбулось внаслідок зміни Єдиної тарифної сітки, згідно з якою здійснюється розрахунок витрат на акредитацію.

Також у НАЗЯВО звертають увагу на те, що торік до ціни договору не включалася компенсація витрат на виїзд експертної групи до закладу вищої освіти. Тобто, фінальна ціна договору про акредитацію освітньої про-

грами була остаточно невизначеною. Компенсація витрат на виїзд експертів оформлювалася додатковим договором.

«У той же час, внесення змін до Закону України «Про публічні закупівлі» у 2020 році, викликали потребу відповідних змін до порядку оплати за договорами акредитації освітніх програм. Тому до договору про акредитацію освітніх програм (для проведення переговорної процедури) включається вартість орієнтовних витрат на виїзд експертів до ЗВО в сумі 15000 грн», – повідомляють у Національному агентстві із забезпечення якості вищої освіти.

Разом з тим, в агентстві значають, що ця сума є орієнтовною і в більшості випадків її буде зменшено за додатковою угодою, після повного розрахунку таких фактичних витрат.

«Середня сума витрат на виїзд експертів очікується, які торік, близько 7 тис. грн», – повідомили в НАЗЯВО.

За матеріалами сайту Освіта.ua

КЕЙС-КЛУБ – СУЧАСНІ МЕТОДИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ У БІЗНЕСІ

Сьомого лютого в музеї нашої Академії за підтримки проекту USAID «Економічна підтримка Східної України» відбулася презентація з питань діяльності кейс-клубів. У ролі спікера виступив студент Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка Ярослав Жидик. Сам Ярослав виграв у десятках різноманітних чемпіонатів із кейс-клубів, як на всукраїнському, так і на міжнародному рівнях. Студент розповів про діяльність кейс-клубів, які вже існують у їхньому університеті, про принципи їхньої роботи взагалі і ще багато цікавого й корисного. Отож про все за порядком.

Кейс-клуби використовують у своїй діяльності так званий кейс-метод, який дає змогу застосувати теоретичні знання на практиці більш ефективно при вирішенні конкретних бізнес-проблем, із якими стикається конкретний бізнес. Учасниками кейс-клубів є студенти, які приходять уже з певним багажем знань, отриманих в університеті, тому кількість теорії у таких клубах мінімальна, а більший акцент робиться на розв'язання реальних про-

блем із метою застосування відомої теорії на практиці. Власне кажучи, завдяки такому підходу ключовим результатом діяльності кейс-клубів є перетворення студентів-чомучок, які все знали тільки на теорії з конспектів і при цьому не розуміли нічого, на студентів,

які свідомо можуть ухвалювати рішення при виникненні певних проблем, пов'язаних із бізнесом у різних галузях. А головна перевага цих студентів полягає в тому, що про них швидше можуть дізнатися роботодавці і з легкістю визна-

ти на роботу в майбутньому. На думку спікера, у нашій країні чомусь про метод кейсів майже нічого не знають, хоча він був уперше застосований у Гарвардській школі бізнесу ще в 1924 році. І навіть столичні кейс-клуби спочатку розпочинали свою роботу для підготов-

денти, які брали участь у кейс-чемпіонатах, отримували не лише корисний досвід, вирішуючи реальні проблеми бізнесу, але й працевлаштування в разі успішного розв'язання кейсу. Зараз давайте коротко розберемося, як саме працюють у кейс-клубах. Коли з'являється кейс, тобто детальний опис конкретної проблеми в бізнесі, то спочатку учасники клубу проводять аналіз кейсу, після чого висувуються гіпотези стосовно причини виникнення проблемної ситуації. Причому всі наявні факти, які стають відомими під час аналізу, треба об'єднати в гіпотезу, а не навпаки – вигадати якусь гіпотезу і потім підганяти під неї факти. Після цього складається дерево рішень, у якому відображаються можливі причини виникнення проблеми. Далі, при аналізі дерева рішень, учасниками кейс-клубу обговорюються потенційні способи вирішення кейсів, переваги тих чи інших ідей. А вже після цього робляться якісь висновки, обговорюються й розробляються проекти з вирішення кейсу. Дуже важливо коротко й змістовно описати спосіб виходу з проблемної ситуації, щоби

роботодавці мали змогу ознайомитися з вашими ідеями, не витрачаючи на це багато свого дорогоцінного часу. І якщо все узгоджено із замовником, то можна далі сміливо втілювати рішення в реальності.

Під час презентації в ДДМА і наші студенти мали змогу розв'язати конкретну проблему на практиці, ознайомившись із методом кейсів ближче. Хоча це й було трохи в прискореному режимі, усе ж таки не завадило студентам розібратися з кейсом і запропонувати свої ідеї щодо поліпшення конкретної ситуації, яка обговорювалася.

Також організатори презентації і цієї зустрічі взагалі розповіли про те, як можна створити новий кейс-клуб і що для цього потрібно. А студенти, які дійсно зацікавилися цим, після закінчення презентації підійшли до спікерів і особисто розпитали про все, що їх цікавило, а також обмінялися контактами з організаторами й узяти їхні візитівки. Тож хто знає, може скоро і в нашій Академії хтось організує кейс-клуб.

Також організатори презентації і цієї зустрічі взагалі розповіли про те, як можна створити новий кейс-клуб і що для цього потрібно. А студенти, які дійсно зацікавилися цим, після закінчення презентації підійшли до спікерів і особисто розпитали про все, що їх цікавило, а також обмінялися контактами з організаторами й узяти їхні візитівки. Тож хто знає, може скоро і в нашій Академії хтось організує кейс-клуб.

Руфь Кравчук

ПРО ФАНДРАЙЗИНГ І НЕ ТІЛЬКИ...

...говорили в Українському католицькому університеті (м. Львів) на семінарі «Фандрайзинг та взаємодія з громадою», у якому взяли участь представники Донбаської державної машинобудівної академії. Захід відбувся 30-31 січня в рамках проекту, що здійснюється Програмою імені Фулбрайта в Україні за фінансової підтримки відділу преси, освіти та культури Посольства США в Україні.

До делегації Академії увійшли проректор із наукової роботи, управління розвитком та міжнародних зв'язків Михайло Турчанін, керівник відділу з підготовки іноземних студентів Вадим Хорошайло, голова ради молодих учених Ольга Держинська.

У семінарі, окрім представників ЗВО, брали участь генеральний директор директорату вищої освіти й освіти дорослих Міністерства освіти і науки України Олег Шаров, член Національного агентства кваліфікацій Юрій Рашкевич, президент Міжнародного фонду досліджень освітньої політики Тарас Фініков, заступник аташе посольства США з питань культури Майкл Хекетт та ін.

У сучасних умовах існування ЗВО, при м'яко кажучи, не дуже щедрому їх фінансуванні з боку держави, пошук додаткових джерел коштів є просто життєво необхідним. При цьому суттєвою підмогою для вишів може стати фандрайзинг.

Для тих, хто не знає: фандрайзинг є процесом залучення грошових коштів та інших ресурсів (людських, матеріальних, інформаційних тощо), які організація не може забезпечити самостійно та які є необхідними для реалізації певного проекту або своєї діяльності в цілому.

Про особливості та навички фандрайзингу для розвитку ЗВО на прикладі Українського католицького університету розповідала Наталія Климовська, проректор УКУ з розвитку та комунікацій. Український католицький університет засновано 28 червня 2002 року. Особливість Українського католицького університету полягає в тому, що він не отримує державних коштів, а фінансується за рахунок благодійних внесків укра-

їнських та здебільшого іноземних фондів, людей доброї волі з усього світу, грантів (до 70 %) та з оплати студентів (лише близько 30 %). Доля власне фандрайзингу в складі фінансування УКУ складає приблизно 65-70 відсотків. Фандрайзингова кампанія допомагає вишу будувати студентське містечко, відкривати нові навчальні програми, підтримувати студентів та ін.

Суттєвість фандрайзингової діяльності у фінансуванні УКУ демонструють вражаючі обсяги надходжень від неї. Так, за час із 2010 до 2016 року вони склали близько 67,1 млн доларів. Це в рази більше, ніж обсяги, що виділяються на утримання державних ЗВО. Географія організацій та осіб, що зробили свій грошовий внесок, охоплює США (32 %), країни Європи (31 %), Канаду (13 %). Доля надходжень з України теж вагома – біля 24 %. Благодійні бенкети УКУ проходять на трьох континентах. Лише за останні 5 років УКУ провів близько 50 бенкетів по цілому світу. Серед них можна назвати події в Лондоні, Парижі, Сіднеї, Мельбурні, Нью-Йорку, Лос-Анджелесі, Чикаго, Філадельфії, Ванкувері, Калгарі, Едмонтоні, Монреалі, Торонто, Києві, Львові та інших містах.

Серйозне ставлення до фандрайзингу видно й із того, що у виші ведеться підготовка магістерського рівня «Управління неприбутковими організаціями», що дозволяє вишу вести підготовку кадрів як для інших організацій, так і для себе. До фандрайзингової діяльності в УКУ залучені усі учасники освітнього процесу, включаючи адміністрацію, викладачів та студентів. Для її організації університет має відділ розвитку, який складається з підрозділу з організації благодійних заходів, грантового

підрозділу та підрозділу із співпраці з пожертвувачами. У функції відділу входять організація та координація фандрайзингових подій, комунікація з приватними пожертвувачами, координація стипендіального процесу та контроль надходжень, написання й подання грантових проектів та підготовка звітів, консультації

та допомога іншим структурним підрозділам УКУ в пошуку та залученні додаткових коштів, спрямованих на їхній розвиток, та ін.

Для учасників семінару було також організовано тренінг «Тридцять способів мобілізувати громаду та залучити ресурси». Його проводив Руслан Краплич, член Ради директорів Фундації імені князів-благодійників Острозьких, керівник проектів «Карітас Спес» в Україні.

Масштабність фандрайзингової діяльності Українського католицького університету дійсно вражає. Особливо в умовах української сучасності вражає показник походження приблизно чверті усіх надходжень – з України. Звичайно,

особливості ЗВО накладають свою специфіку і на цей вид діяльності. Та все одно є привід замислитися, наскільки ефективною може бути фандрайзинг у ЗВО іншого спрямування, наприклад машинобудівного, як в Академії. Тим більше, у нашому промисловому регіоні, де є чималенькі підприємства, які

стабільно працюють (для яких ми, до речі, стабільно готуємо кадри). Хотілося б також, щоб і держава пішла цьому процесу назустріч, економічно заохотивши підприємців до спонсорства та меценатства.

Актуальну інформацію щодо результатів моніторингу переміщених ЗВО було надано учасникам семінару у виступі генерального директора директорату вищої освіти й освіти дорослих Міністерства освіти і науки України Олега Шарова. Основними викликами, з якими стикаються переміщені ЗВО, було названо деіндустріалізацію та деінтелектуалізацію Донбасу, відтік молоді з регіону, виснаження побутовими незручностями та економічними

негараздами, поступову втрату зв'язку в разі переїзду в інші регіони, загрози з боку російської пропаганди, рейдерів та ін.

Промовець також аносував подальші дії Міністерства з реформування вищої освіти в країні. Основними напрямками змін є поглиблення автономії ЗВО (за усіма її складовими: академічною, фінансовою, організаційною та кадровою), трансформування внутрішньої структури й перехід до формулювання фінансування за результата-

ми їхньої діяльності, модернізація освітньої діяльності вишів, продовження переходу до дистанційної та дуальної освіти із поступовою повною заміною ними заочної форми освіти. Разом із цим удосконалюється підходи до забезпечення якості освіти, що передбачатиме зміни в процесі акредитації освітніх програм, активізації діяльності НАЗЯВО та інших незалежних установ оцінювання. При цьому оцінка діяльності викладача буде здійснюватися на основі еквіваленту повної зайнятості, наукової та професійної активності.

Виступ Ярослава Притули, декана факультету прикладних наук УКУ, був присвячений проблемам застосування сучасних інформаційних технологій для створення інноваційного університету для проведення занять. Промовець поділився досвідом організації навчального процесу за дистанційною формою. Курс при цьому містить такі елементи, як організовані в MOODLE навчальні матеріали (слайди, завдання), засоби комунікації (Stack, Microsoft Teams) та відеозанять. Для створення відео в УКУ використовують стаціонарну широкоформатну веб-камеру, яка дозволяє вести онлайн-трансляцію та одночасний запис на YouTube. Для здійснення відеотрансляцій та запису відео використовується сервіс ZOOM.

Представники ЗВО, зокрема й наші делегати, у своїх виступах представили SWOT-аналіз, проекти візії та місії своїх вишів. Такий аналіз є методом стратегічного планування, що полягає у виявленні чинників внутрішнього і зовнішнього середовища організації і розділенні їх на чотири категорії: Strengths (сильні сторони), Weaknesses (слабкі сторони), Opportunities (можливості), Threats (загрози). Сильні (S) і слабкі (W) сторони є чинниками внутрішнього середовища об'єкта аналізу (тобто тим, на що сам об'єкт здатний вплинути); можливості (O) й загрози (T) є чинниками зовнішнього середовища (тобто тим, що може вплинути на об'єкт ззовні й при цьому не контролюється об'єктом).

Наступний крок, який чекає ЗВО, – створення на основі аналізу стратегічної програми розвитку. При цьому зроблений аналіз допоможе виявити, які сильні сторони необхідно використати, щоб отримати віддачу від можливостей у зовнішньому середовищі, за рахунок яких можливостей зовнішнього середовища організація зможе здолати наявні слабкості, які сили необхідно використати для усунення загроз і від яких слабкостей необхідно позбавитися, щоб спробувати запобігти навісній загрози.

Підготувала
Олексій Кабацький

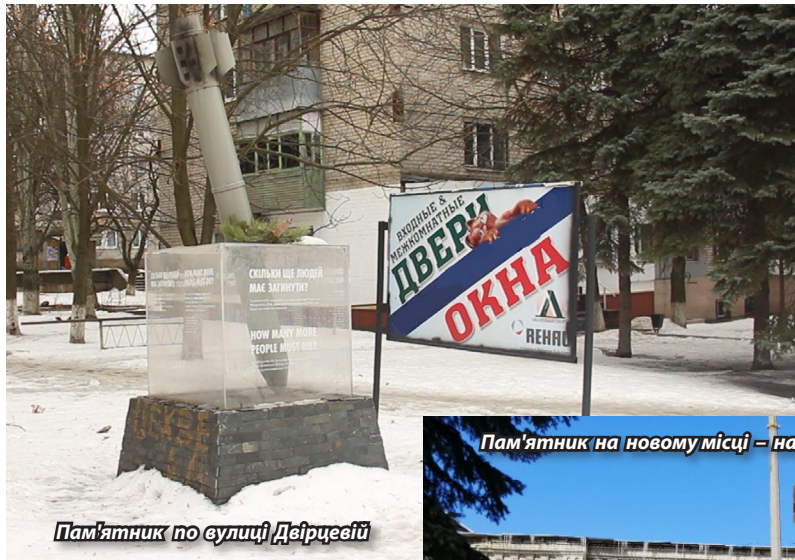
З ГОРЯ Й ПАМ'ЯТНИК НЕ ЗНАХОДИТЬ СОБІ МІСЦЯ

10 лютого стало для Краматорська трагічною датою. 5 років тому мирне місто було обстріляне реактивною системою залпового вогню «Смерч». 17 людей загинули, 64 поранено. Обстріл був підлий, у спину, бо в Краматорську на той момент уже як пів року не велася бойові дії завдяки звільненню міста 5 липня від терористів «ДНР». Саме тому для краматорців це було неочікувано та лячно. Обстріл відбувся з південно-східного напрямку «большим братом», з території окупованої ним же Горлівки.

Іронія, що за декілька днів до цього жителі Краматорська звернулися зі словами підтримки до Маріуполя, який теж постраждав незадовго до цього від обстрілів «Градами». Хто би міг тоді подумати, що через два тижні співчувати будуть уже нам.

Містяни та гості цього року вшанували пам'ять загиблих двічі – спершу на вул. Героїв України (алеї Героїв), потім – на території військової частини А2120 81-ї аеромобільної бригади (район Доменних, Старе місто), де й знаходиться пам'ятник загиблим того трагічного дня.

Знаходиться він там не так давно – з грудня минулого року. Туди він був перенесений із первинного місця встановлення – вул. Двірцевої (у районі торгового центру «Прогрес»). Причина його встановлення по Двірцевій зрозуміла – саме туди впав один зі снарядів «Смер-

Пам'ятник по вулиці Двірцевій

ча». Там пам'ятник і знаходився з часу встановлення у 2018 році. Такі пам'ятники та меморіали й встановлюються зазвичай на місцях, пов'язаних із відповідною подією, як, наприклад, пам'ятник «Жертвам фашизму», який знаходиться у підніжжя Крейдової гори, чи пам'ятник-меморіал загиблим учасникам АТО Олександрю Серебрякову і Роману Менделю, який відкрили на території колишнього блокпосту між Слов'янськом і Краматорськом.

Багато краматорців були невдоволені рішенням міської ради про перенесення цього пам'ятного зна-

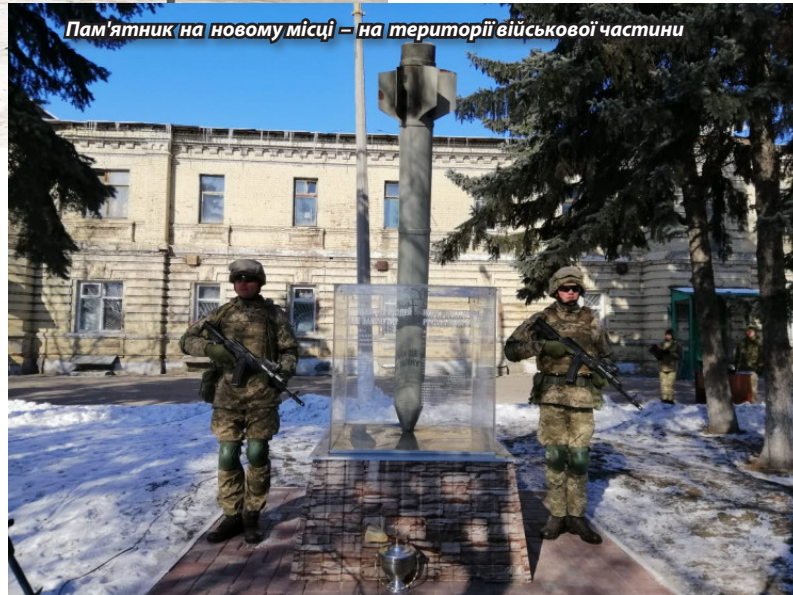
ку із центру міста на околиці, до того ж на охоронний об'єкт. У такому випадку втрачається увесь сенс, уся ідея його виготовлення й побудови – нагадувати жителям міста про підступність «руського мира» та близьке знаходження війни. Як показав той день – 80 км до фронту для росіян та їхніх прибічників-сепаратистів і зовсім не відстань для вбивства. Їхні криваві руки дотягнулися до С. Бандери в Мюнхені та С. Петлюри в Парижі й будуть прагнути дотягнутися до кожного живого українця, доки живе кремлівський режим.

Тому перенесення знаку здається незрозумілим. Логічніше, як на те пішло, було б перенести його на територію аеродрому, оскільки саме він був першочерговою цілью обстрілу. Але ж ні.

Офіційною версією слугувала інформація про періодичні акти вандалізму стосовно пам'ятки та думка, що на території 81-ї бригади там буде приділено більше уваги щодо догляду за ним. Нібито самі автори меморіалу звернулися до міськради з приводу цього. Але ж усе одно реставрацією та відновленням пам'ятку культури займається місто, і саме з міського бюджету виділяються на це кошти. Тому чи не все одно з фінансової точки зору, де за його станом будуть слідкувати? Як би там не було, нам залишається лише здогадуватися про справжні причини такого поступку. Чи то дійсно міська влада настільки піклується збереженням цілісності меморіалу, чи усього на всього знову «власть меняється» і місцевим чиновникам хочеться вислужитися перед вищими чинами.

Однак пам'ятаємо, що найголовніше – не де встановлено пам'ятник, а здатність громадян шанувати пам'ять полеглих і загиблих своїх земляків. Особливо боляче, що серед постраждалих краматорців – п'ятеро були зовсім дітьми. Отже згадаємо померлих хвилиною мовчання.

Рубрику веде Іван Петренко

Пам'ятник на новому місці – на території військової частини

ТЕЧИК

Головні засоби на війні – це зброя, комунікації та мобільність. Останнє досягається шляхом забезпечення збройних сил армійською технікою. У нашому випадку, коли почалася війна на Донбасі, із цим були досить великі проблеми. Оскільки за 23 роки незалежності України військово майно розкрадали як могли, то в 2014-му зрозуміли, наскільки ж не вистачає автомобілів, транспортерів та бойових машин. Особливо в добровольчих формуваннях. Та й у ЗСУ відчували брак техніки. Рятувало ситуацію тоді надання волонтерських машин. В основному це були цивільні машини, не призначені для їзди в польових армійських умовах. Але наша армія може все! На цих волонтерських машинах і досі возиться особовий склад із позицій на позицію, підвозиться харчування й боекомплект, а інколи навіть монтується до даху кулемети. Таким чином і компенсується настільки необхідна мобільність. Ми продовжуємо рубрику «Війна і мир. Листи», і сьогодні в нас чергова воєнна історія добровольця з позивним «Чупік». Оригінальний стиль написання збережений (по можливості) задля більшої атмосферності. Також наприкінці ми наводимо словник із незрозумілими словами зі сленгу.

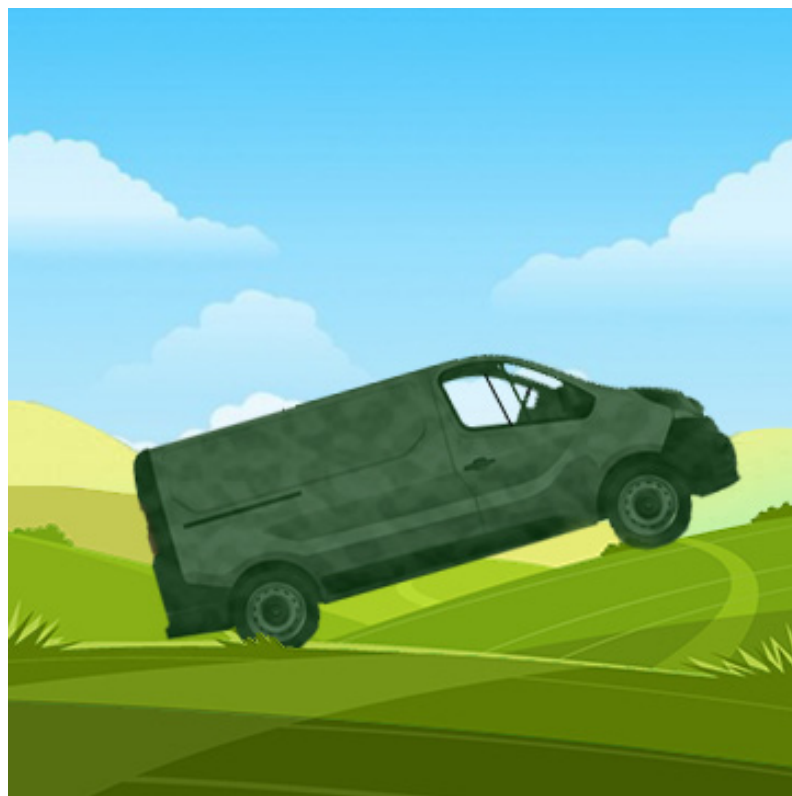
«Течик* шкрябався по дорозі вверх. Було літо, і течик міг собі таке дозволити. Три з половиною тонни ваги робили цього броньованого монстра невразливим для куль, випущених з ПКМа*, але в той же час течик пагібав навіть від найменшої багнюки. Скільки разів ми його витягували з багна... Причому, чим менша калюжа, тим важче його було виковирати.

Одного разу пацки їхали в Широкіно і взяли «нову дорогу». Застрягли в багні і, запрягшись у буксировочні троси (вони тоді ще були), гралися в «бурлаків на Волзі».

Цей течик зараз найстарший старожил у взводі. Він із 14-го року бігає і час од часу торохкотить роздубанною ходовкою, гарчить 2,4 л дизельним двигуном і винувато блискає фарами, коли трапляється якась фігня. А фігня трапляється регулярно :-)

Половина проблем – від броні. Він ДУУУЖЕ тяжкий. Дверні ручки ламаються регулярно, тому ми їх просто перестали купувати. Тому, не знаючи як, у течик ти просто не залізеш. А якщо якась скотина зачинила ляду, через яку ми відкриваємо двері зсередини, – процес потрапляння у бус стає доволі творчим. Також від надмірної ваги (не тільки я нею страждаю, що вже добре) регулярно по одному місцю йде ходовка. І, винувато опустивши голови, ми шкрябаєм Яні й Климю повідомлення у фб* із проханням допомогти запчастинами. Або ж займаємося гопстопом бабла з особового складу і чинимо течика за свої.

Волею провидіння одного з військоматів, до мене у взвод потрапив Сеня. Сеня – це надія нашого взводу, та і всієї роти, на те, що машини будуть їздити. В армію він пішов, бо за-

довбало працювати у автомайстерні. І тепер він ладить наші корчі, у долі є почуття гумору :-)

Одного разу, вірніше – коли знову течик пішов по одному місцю, Сеня разом із Митьою за допомогою молотка, двох дерев'яних брусків і чиєїсь матері поладили буса на вулиці просто неба. У мінус 20.

Але я відволікся. Течик шкрябався вверх...

Натужно виючи другою передачею, він хапався новесенькою гумою за піщану дорогу, що пролягала сосновим лісом. Круті повороти, ями, відсутність гальм і місцеві на жигулях перетворювали кожну поїзду на стрес.

У салоні було спекотно. На вулиці +30. А всередині на всю фігаче пічка. Система охолодження знов викаблучувалась, і треба витягувати тепло з двигуна всіма доступними шляхами.

Вентилятори працюють з, на, і взагалі двигуна. Вікна не відкриваються, і маленька лядя в бокових дверях ледь-ледь витягувала дим із салону. На подертій і покусаній торпеді лежала колонка, з якої горланив Курт Кобейн You know you're right. Усередині сиділо п'ять чоловік. Усі курили, потіли й розмовляли. За галасом не було чути двигуна.

Разведка на виїзді...

– Блін, братан, а скільки в нас ше соляри?

– Три дня назад був повен бак!

– З опорніка*, на опорнік, в магаз тріжди. Ше пол бака має быть. Зашибісь. Хватає.

На приборній панелі, як завжди, був безлад. Безлад і триндець. З чотирьох датчиків працювало два. Датчик температури хитро показував лише температуру 60–90. Усе, що більше, було за межею його розуміння. Тому кожного разу, як стрілка доходила до 90, ми починали нервувати. Бо закипить – і драсті. Лізь в десант, пардон, багажник, бери і заливай воду.

Спідометр і тахометр працювали попеременно. То один, то другий.

Датчик пального показував або повний бак, або порожній бак. В залежності від того, у яку сторону накренився корпус автомобіля. Також, час од часу, цей датчик показував що хотів. Одного разу нать працював, як тахометр. Нажимаєш газульку – стає більше в баку. Більше обертів – більше пального. Вічний двигун.

Сідушки посміхалися нам подертим поролоном і всі були покриті підозрілими плямами.

Салон течика бачив всіляке...

Ми виїхали на асфальт. Скоро блокпост нациків*. Од фронту ми відїхали кілометрів на 25.

На блокпосту нас чекали. Жменя нациків у броні і касках, з ружжами в руках охороняли блокпост. Морди у всіх серйозні. Все ясно. Ротація. Значить, махаючи лапкою, не вийде проскочити.

– Лабуда! – сказав нацик.

Я поліз в блокнотик в пошуках паролу. Мій сержант решив розговорити нацика.

– А шо ви тут? Стріляють?

– Нормально. Та не особо. Но інагда чуєм взриви. І (змовницьки нахилившись до парочинені дверей) ходим на виходи.

Нацик випрямився і з довольною моською вислухав другу частину паролу.

– Які виходи? – перепитав сержант.

– Ну, в разведку. ДРГ* шукаєм. Вони тут лазять. А наша робота їх найти. Ми ж разведка нацгвардії.

Бус тронувся. Відїхавши на безпечну відстань, ми почали реготати, як коні. Разведка нацгвардії. За 20 км од фронту шукає тераристів. В Лугандоні. Мляяяяя.

Нареготавшись, ми поїхали далі. Зправа знизу щось торохкотіло.

– А шо тарактить? Уграли вже буса. При мені не тарактіло.

– Шо-шо? Шо тарактить? Тарактун тарактить, дідько».

Рубрику веде Іван Петренко

Словничок*:

Течик – автомобіль марки Volkswagen Transporter (Т4).
ПКМ – кулемет Калашникова модернізований калібр 7,62x54 мм.
Фб – соцмережа Facebook.
Опорнік – опорний пункт дислокації.
Нацики – Національна гвардія України.
ДРГ – диверсійно-розвідувальна група.

ПОСТРІЛ З МИНУЛОГО. З 1991-го ПРО НАШІ ЧАСИ

На календарі 2020 рік, а війна на Донбасі досі триває. І не дивлячись на інформаційний супротив із боку України кремлівській пропаганді, багато недосвідчених людей досі вважають, що «Майдан во всьом виноват». Що в Києві до влади прийшла хунта, а «донецькі ребята ополчілись» проти Києва. Але така реальність існує тільки в головах зомбі. Уже давно відомо, що Кремль зазіхає на південь і схід України ще з 1990-х років, бо імперії без колоній існувати не можуть. Тому вони бачать своєю колонією і нас, і весь пострадянський простір. Сепаратистські настрої вони підігрівали ще з часів здобуття нашої незалежності, тому й за-

раз можна знайти архівні фото геральдики ДНР, датовані 2008 роком. Але тоді не всі розуміли, що так зване волевиявлення жителів Донбасу – це диверсія ФСБ і ГРУ Росії. Ще відтоді багато хто звертав увагу на цю проблему, але не розумів її першопричину. Ми вирішили привести для більшої наочності цієї проблеми одну статтю. Тільки вона не написана в 2014-му, як може здатися на початку її читання, а стаття ця зберіглася з 1991 року. Опублікована вона в косянтинівській газеті «Провінція», 38-й номер. Читаємо й дивуємося, наскільки вона підходить під сьогоднішні дні.

Іван Петренко

НАМ ПИШУТ ОТКУДА БЕРУТСЯ ВОЙНЫ

А как вы это себе представляете? У Ельцина не вышло добровольно, мы это сделаем другим путем, сперва объявим автономию, а потом... А потом в ход пойдут ружья, в ответ — карабины, в ответ — автоматы, потом тот же Ельцин даст ракеты, танки и всех этих, то есть нас, украинцев, коренных жителей, сепаратистами, реакционерами и прочее... И пошло — поехало, вы даже в стороне останетесь, а так ли в стороне, когда ваши фамилии известны уже сейчас? Я не обвиняю всех россиян, живущих на Украине. Большинство из них честные, добропорядочные люди, но вот по-ди ж ты, значит сидела старуха у своего разбитого корыта и захотела быть владелицей морской...

А где же демократия? В развязывании международных конфликтов? Такая «демократия» хуже всякой анархии, это преступление перед всем миром. По этому случаю мне вспоминаются слова Рейгана об «империи зла». Она никуда не делась. Но-

вые путчисты сидят на своих местах и ждут своего часа. Они обязательно выступят, ибо без боя никогда и нигде не ушли с политической сцены. Они обязательно еще раз попытаются утопить страну в крови, чтобы выжить самим. Сейчас представляется случай получить титул князя, а остальное — гори оно ясным огнем. Да вы хоть поразмыслите на досуге, а как же конкретно сей дележ Украины пойдет?

В этой связи я хотел бы сказать, что все честные люди, независимо от национальности, должны высказаться за суверенное государство Украина, ибо Украина тоже имеет право быть государством, ну а если уж кому это не нравится — то это ваше дело, только не мешайте нам. Вы, пришлые, не имеете права решать судьбу Украины. Вы узурпировали власть и мутите народ, называя это патриотизмом, а кто не согласен с вами — тот уже националист. А может все-таки наоборот?

В. ЛЯГУША,
пенсионер.

«ПЕРШІ» В ЗМАГАННЯХ ІЗ БАДМІНТОНУ

У нашій Академії відбувся чемпіонат Донецької області з бадмінтону серед студентів ЗВО III-IV рівнів акредитації.

4 лютого за звання кращих змагалися п'ять студентських команд: дві команди ДДМА, ДНМУ, ДДПУ та ДонНАБА. Загальна кількість учасників – 23 особи.

У складі збірних команд Академії виступали: Михайло Мінаєв (ОМТ-19-м), Олександр Зайцев (ОМТ-19-м), Регіна Савочкова (ЕП-17-1), Наталія Срибник (ФКС-18-1т), Євген Савчук (АВП-16-1), Михайло Денисов (КН-18-1), Аліна Шевченко (ЕП-18-1т), Тетяна Мовчун (ЕП-18-1т). Тренер – доцент кафедри фізичного виховання і спорту Черненко С.О.

За підсумками особистої першості з бадмінтону серед чоловіків:

1-е місце – Михайло Мінаєв (ДДМА);

2-е місце – Олександр Зайцев (ДДМА);

3-є місце – Руслан Рагунович (ДНМУ).

Підсумки особистої першості серед жінок:

1-е місце – Карина Шинкарьова (ДНМУ);

2-е місце – Регіна Савочкова (ДДМА);

3-є місце – Ольга Чебакова (ДНМУ).

Підсумки парної першості (мікс):

1-е місце – Михайло Мінаєв, Регіна Савочкова (ДДМА);

2-е місце – Руслан Рагунович, Карина Шинкарьова (ДНМУ);

3-є місце – Денис Коваль, Юлія Боцман (ДДПУ).

У командному заліку місця з першого по третє у відповідному порядку посіли студенти ДДМА, ДНМУ та ДДПУ. Тож вітаємо нашу збірну команду з перемогою!

КОМАНДА ДДМА – ЧЕМПІОН КРАМАТОРСЬКА З ВОЛЕЙБОЛУ!

2 лютого на базі спортивного комплексу МК ДДМА були зіграні фінальні матчі чемпіонату міста Краматорська з волейболу серед чоловічих команд.

Протягом трьох тижнів у вихідні за звання кращих змагалися вісім команд із Краматорська, Слов'янська та Дружківки. Тож за результатами змагань 1-е місце завоювали волейболісти ДДМА, на 2-му місці розташувалася команда «Альянс», 3-є місце – у МК ДДМА.

До Дня безпечності інтернету

МАНДРІВКА ІНТЕРНЕТОМ

Інтернет – це винахід, який дозволив нам об'єднати надвелику кількість станцій зберігання інформації (серверів) та персональних комп'ютерів у локальну та глобальну мережі. Але люди не ідеальні, і тому дуже часто використовують можливості глобальної мережі у своїх не добрих справах.

Що являє собою сучасний інтернет? Це великий інформаційний смітник, і, як і на смітнику можна знайти щось корисне, так і в інтернеті можна знайти корисну та якісну інформацію. На перший погляд здається, що такої інформації досить багато, але якщо поррахувати відсоток корисної інформації від усієї, то виявиться, що вся корисна інформація займає не такий вже і великий відсоток пам'яті. За різними оцінками спеціалістів приблизно третина усієї інформації інтернету так чи інакше має відношення до тематики сексуального плану. Інше – нікому не потрібна інформація. А найгірше те, що інтернет має досить велику кількість небезпечної інформації. Є думка, що питання безпечності інтернету стоїть тільки перед дітьми, але на безпеку в інтернеті легко можуть натрапити і дорослі.

Найрозповсюдженіша небезпека в інтернеті – це дезінформація. Зараз активно розвиваються соціальні мережі, а з їхнім розвитком з'явилася нова професія – блогер. Далеко не завжди блогер має належну освіту, щоб робити змістовний та якісний контент. «Ну є якийсь блогер-невдаха, і що з того?» – питаєте ви. Але проблема полягає в тому, що якраз виробники якісного контенту частіше стають блогерами-невдахами, а виробники досить середнього за якістю контенту мають

досить швидкий розвиток, причому за моїми спостереженнями, чим нижче рівень контенту, тим швидше розвивається канал. Люди, а особливо молоді, часто між хорошою книгою і недовченим блогером вибирають друге. Люди лийаються критичного мислення, а це куди небезпечніше й масивніше явище, ніж ті, що я описав нижче. Проаналізуйте увесь контент, який ви переглядаєте в інтернеті, чи немає там чогось зайвого? Інколи ми самі себе обкрадаємо за допомогою соцмереж: замість того, щоб прочитати статтю за 5 хв, ми дивимося відео, яке менш інформативне та займає у два рази більше часу. Також слід пам'ятати, що політики теж не втрачають можливості «навішати нам лапши на вуха» і нерідко під маскою сайту новин подають нам фейкову інформацію.

Із появою цифрового світу до нього потрапили й шахраї. Наразі шахрайству у мережі немає меж. Нам пропонують отримати виграний айфон, чи компенсацію за вкрадену із соцмереж особисту інформацію, чи ще щось. Головне – перед тим, як отримати виграв, потрібно оплатити якийсь рахунок, потім ще, а потім ще... Свого виграшу ви так і не отримаєте. Але одне діло виграв, а інше – айфон з 90 % нижкою, чи ще щось, наприклад суперблендер, або суперТВ-антена. Усі такі товари продають на сайтах,

які, як правило, складаються з однієї сторінки. На ній обов'язково є таймер, що до кінця акції залишилося зовсім мало, лічильник товарів, що лишилися, невпинно змінює значення до низу. Але як тільки оновлюємо сторінку, то усі показники стають на початкове значення. Якщо ви замовите такий товар, то вам щось прийде, але це щось буде дуже далеко від того, про що розповідав вам сайт-односторінник.

Також полюбують шахраї, щоб втертися у довіру, підробляти відомі сайти, або навіть створюють їх точні копії. Якщо ви постійно користуєтесь інтернет-банком чи якимось магазином, вивчіть їхню адресу, а якщо сайт, на який ви потрапили, вам мало відомий, уведіть назву цього сайту в пошуковий сервіс та перевірте адресу. Вона може відрізнятись від оригіналу лишень на одну літеру. Наприклад, так виглядає оригінальний адрес Google: <http://www.google.com>, а ось так може виглядати адрес підробки: <http://www.google.com>. Зараз деякі шахраї їдуть на крайнощі і навіть переоблюють випуски новин, у яких розповідається про суперсервіс, який дає вам гроші фактично ні за що, зрозуміло, що коментарі «реальних» користувачів – теж фейк. Таких сервісів не існує, це все шахрайство.

Окрема тема – шахрайство на торгових площадках по типу

OLX, там вже кожен шахрай видуває свою схему, як отримати з вас гроші. Ось декілька порад стосовно подібних платформ. Гроші можливо переказати тільки на карту або рахунок, а не на конкретний банкомат. Якщо ви купуєте якусь складну техніку (наприклад, комп'ютер), обов'язково покажіть об'яву людині, яка добре знається на цій техніці, якщо ви самі не дуже розбираєтесь. Купувати щось на таких платформах краще при особистій зустрічі, або ж скористайтесь доставкою платформи, якщо ви невпевнені в продавці. Дізнайтеся середню ціну на товар, який збираєтесь купувати, і не беріть товари, які коштують дуже мало відносно середньої ціни на цей товар. Повідомляйте продавцям якомога менше особистих даних. Дата реєстрації на торговельній платформі нічого не значить, шахрай міг просто купити акаунт. Не бійтеся погроз, які вам будуть надходити, коли ви зірветесь з гачка шахрая.

Віруси та програми-шпигуни теж становлять небезпеку для ваших персональних даних. Для захисту від них пропоную мати хоч якийсь антивірус і пильнувати при завантаженні чогось із інтернету. За можливістю не завантажуйте ніякі файли з невідомих сайтів, користуйтеся VPN, якщо ви під'єднані до громадської мережі. Будьте уважні при ви-

користанні громадських USB-розеток. Налаштуйте свій смартфон так, щоб при підключенні до ПК він отримував тільки зарядку, або купуйте спеціальний прилад-захисник.

Наразі у ЗМІ, коли говорять про безпеку інтернету, то мова йде про безпеку, які можуть зустріти дитину у мережі. Але я вважаю, що достатньо безпечний інтернет батьки можуть забезпечити дитині самі. Не треба нав'язливого контролю чи якихось заборон. Наразі є спеціальні додатки, які забезпечать фільтрацію інтернету, як на комп'ютері, так і на смартфоні дитини. За допомогою інших додатків можна проаналізувати діяльність дитини в тій чи іншій соцмережі. Також пропоную дізнатися паролі від акаунтів дитини. Ні, не вимагати від дитини пароля, а підглядіти його, наприклад за допомогою кейлоггеру. Ні у якому разі не потрібно лізти в особисте життя дитини через усілякі дрібниці, але ситуації бувають різні. Тому я вважаю, що тикий, ненав'язливий контроль – це те, що потрібно: і дитина має особистий простір, і вам спокійніше.

Розробники програмного забезпечення розробляють додатки, які можуть вас захистити в інтернеті, але вони працюють лише в деяких випадках. Інтернет, як сирник, він такий, а буде він корисний чи шкідливий для нас – вирішувати кожному з нас.

Андрій Капелешук

НАСИЛЛЯ. ЯК НЕ РОЗГУБИТИСЯ ТА ПРОТИСТОЯТИ

Уявіть собі ситуацію: ви йдете темним провулком, і тут вас різко хапають та починають тягнути до найближчої стіни. Навкруги немає жодної живої душі. Ви кричите, намагаєтеся вирватися, але все марно. Нічого не видно від страху та болю. З'являється відчуття холоду: з вас починають знімати одяг. Уже зовсім не смішно. До голови не лізе жодної адекватної думки, і єдине, що можна зробити, – це кричати якомога голосніше. Ваші руки стискають все сильніше. У цей момент ви заплющуйте очі від болю, відкриваєте і розумієте, що з вас уже намагаються стягнути штани та «вставити його». Здається, це все – втеча неможлива. Але, не дивлячись на біль у стиснутих руках, холод, страх, ви з останніх сил намагаєтеся втекти, і тут чути крик: «Відійдіть від дівчини! Люди, допоможіть! Я зараз викличу поліцію!» Після цього вас просто кидають на асфальт, і ви починаєте тікати з місця подій так швидко, як це тільки можливо. Цей страх, навіть, коли ви вже вдома, ці синці на руках, сама ситуація... Це все не покидає розум довгий час. Уявили? А тепер зрозумійте, що це не вигадка, а частина мого життя.

Я була в шоці ще деякий час після цього: не могла ходити спокійно ввечері, відштовхувала від себе усіх хлопців, які хоч якось мене торкалися, багато плакала, трохи замкнулася в собі та не могла думати ні про що, окрім цієї ситуації. Насправді, самого з'валтування не відбулося, слава Богу і тій жіночці, лиходій не встиг цього зробити. А ніхто не думає про «психологічне насилля»? Звичайно!

Мені довелося розповісти це не один раз, і так, від близьких людей я чула слова підтримки, а від інших лише: «Нащо вона вдає із себе жертву? Нічого такого не сталося» або «Дуже смішно. Зараз ніхто не нападає на дівчат у провулках». Прикро та образли-

во таке чути. Адже люди не розуміють, що поруч із ними може статися злочин.

Такий «перший раз» для дівчат взагалі може закінчитися порушенням психіки, або навіть суїцидом. У наших думках такі близькі, інтимні стосунки повинні бути лише з коханою людиною. Згода на це також повинні дати обидва: дівчина та хлопець. А тут просто верталася додому в сутінках і ледь не втратила свою незайманість. Звичайно, це страшна ситуація, і найстрашніше – насильник, частіше за все, залишається на волі.

Як реагувати?

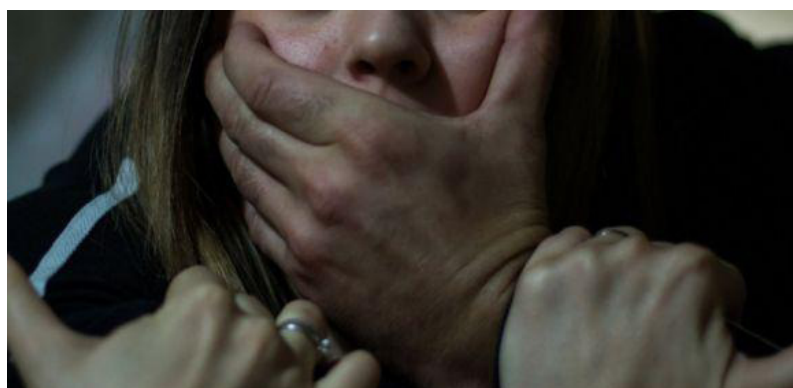
Для психологів такі ситуації – проблемна тема. Дуже складно зрозуміти мотиви насильника, його сприйняття світу, тому й певного алгоритму для розв'язання подібних питань немає.

За коментарем, як же діяти в таких ситуаціях, ми звернулися до психолога Ладі Бившевої, канд. наук, доцента кафедри менеджменту ДДМА:

«Перше, що можна зробити – запобігти! Не треба ходити пустими вулицями, через двори та іншими невідомими шляхами в темряві. Якщо все ж таки потрібно йти додому в пізній час, знайдіть собі хорошу компанію та не хвилюйтеся.

Буває і таке, що запобігти ситуації не вдалося. У цьому випадку робіть усе можливе, щоб «проникнення» не відбулося. Намагайтеся втекти, вдарити, укусити насильника. Голосний крик може збентежити перехожих поруч, і вам спробують допомогти. Боріться за себе.

Якщо ви все ж таки стали жертвою насилля – спробуйте відволіктися та йти далі. Дуже важливо не замикається в собі і розмовляти хоч із кимнебудь. Звичайно, найкраще, якщо поруч із вами близька людина, але, у найгіршому разі, підійде навіть мало-знайомий. Адже головне в такій ситуації – виговоритися, полегшивши тим самим душу. Можна свій сум та свої

переживання виплеснути на папері.

На цьому не закінчується життя. Це потрібно пережити й забути, як страшний сон, спробувати щось нове, зайнятися спортом. Це можна рекомендувати всім жінкам, які потрапили в таку ситуацію. Робіть усе, аби ця ситуація не впливала більше на вас і ваше життя».

Сумувати ніхто не заборонить

З'валтування – таке ж горе, як і будь-яке інше, а отже, переживаючи його, треба пройти всі традиційні стадії горювання. На кожній із них вітаються сльози, недарма вважається: якщо поплакати, стане легше.

Ці поради для тих, хто вирішив впроратися зі своєю бідою самостійно, і вони ні в якому разі не стосуються правових і фізіологічних аспектів насильства.

Шок. У таких випадках людина спочатку відчуває шок, що супроводжується загальмованістю й оціпенінням: психіка захищається, не даючи нам можливості занадто сильно переживати, адже це може стати причиною божевілля й навіть смерті.

Заперечення. Людина відсторонюється від події, запевняючи себе в тому, що з'валтування не було як такого або воно сталося не з нами. Це, знову-таки, захисний механізм нашої

психіки, яка дає нам можливість звикнути до того, що трапилось, і підготувати до наступної стадії.

Визнання. Як би не було важко це зробити, у цей період доводиться визнати, що все, що сталося, мало місце бути саме з вами. Мабуть, мова йде про найболючіший етап, але для того, щоб життя увійшло в нормальне русло, його обов'язково потрібно перетерпіти.

Прийняття. Час, коли до людини, яка стала жертвою насильства, приходять мудрість і розуміння: «Так, зі мною трапилось горе, але гірше від цього я не стала. Багатьом людям доводилося й доводиться переживати ще більш серйозні випробування, але вони виходили з них із честю: те, що нас не вбиває, робить нас сильнішими. Чим же я гірше? Я буду жити далі й обов'язково стану щасливою!»

Та якщо страх та стрес не проходять, потрібно не соромитися й іти до спеціаліста, який допоможе подолати ці проблеми.

P.S. Ця ситуація залишила свій відбиток у моїй пам'яті, але це просто потрібно пережити й іти далі. Пам'ятайте, що життя не зупиняється, зупиняється ви, коли переживаєте подію у своїй голові знову і знову.

Аліса Мілецька

АНІМЕ СТУДІЇ ГНІВЦІ, ВІДЗНЯТІ ЗА КНИГАМИ

Відома студія Ghibli, яку відкрили Хаяо Міядзакі і Ісао Такахата, звичайно ж, знайома всім. Однак не всі знають, що багато творів цієї студії засновані на літературних першоджерелах – творах як японських, так і зарубіжних авторів (хоча часто, як ми можемо бачити, це екранізації досить вільні). Про це й хотілося б розповісти сьогодні

Могила світлячків (1988). Несамовита стрічка Ісао Такахата про жахи воєнного часу і про страждання мирного населення в цю пору, що оповідає про брата й сестру. Вона знята за мотивами автобіографічного роману Акіюкі Носакі «Могила світлячків» (Hotaru no Na, 1967), який вважається класикою японської літератури, присвяченої Другій світовій війні. Тож це аніме засновано не тільки на художньому творі, а й на реальних подіях.

До речі, існують також дві кіноекранізації роману – 2005 і 2008 років. А ось оригінальний роман ні українською, ні російською мовами, на жаль, не перекладено.

Відьмина служба доставки (1989). Казкова стрічка про відьму Кікі заснована на дитячій книзі «Служба доставки Кікі» японської письменниці Ейко Кадоно (яка отримала продовження через деякий час). Усі чотири книжки із серії

історій про Кікі переведені на російську мову лише у 2018 році.

Однак тут потрібно зазначити, що екранізація вийшла дуже вільна. Оригінальна книга – збірник окремих оповідань про пригоди Кікі без цільного і послідовного сюжету, і Міядзакі привніс у розповідь і хід історії значні зміни. Це навіть викликало проблеми під час узгодження з автором – Кадоно спочатку не хотіла давати дозвіл на екранізацію через те, що сценарій пішов далеко від оригіналу.

Тут чути океан (1993). Цей серіал знятий за твором Саеко Хімура, автора безлічі популярних любовних повістей для підлітків. Повість Хімура друкувалася в журналі Animage, її ілюстратором був Кондо Кацуя (дизайнер персонажів фільму). Надалі Хімура написала продовження повісті, і обидві частини були екранізовані у вигляді художнього фільму. Режисер анімаційної стрічки, Томом Мотідзукі – великий шанувальник творчості Саеко Хімура.

До речі, хоча виробництво цього аніме знаходилося під контролем студії Ghibli, велика частина анімації була виконана за участю студій J.C.Staff, Madhouse і Oh! Production. Також «Тут чути океан» став першою роботою Ghibli, у якій не брали безпосередньої участі Хаяо Міядзакі і Ісао Такахата. Проект був створений молодими працівниками студії, в основному у віці 20–30 років.

Мандрівний замок (2004). Це аніме створено за мотивами казкового роману англійської письменниці Діани Вінн Джонс «Замок, що ходить» (Howl's Moving Castle, 1986). Інтерпретація, правда, у Міядзакі вийшла знову ж досить вільна. Роман переведений на українську мову, тому охочі можуть прочитати його і переконатися в цьому.

Позичайка Аріетті (2010). Мультфільм знятий за романом британської дитячої письменниці Мері Нортон «Роздобудьки». Це найвідоміша казка Мері – ціла серія дитячих книжок, які,

до речі, перекладені українською, про маленьких чоловічків. У казки є й інші екранізації: у 1973 році – телефільм компанії NBC, у 1992 році – міні-серіал BBC, а в 1997 році – фільм кінокомпанії PolyGram Filmed Entertainment «Злодюжки» (The Borrowers).

Сказання про принцесу Кагуя (2013). В основі сюжету лежить знаменитий твір «Повість про старого Такеторі», написаний в епоху Хейан (9–12 століття), час становлення японської традиційної культури. Ця повість вважається найдавнішим японським прозаїчним літературним авторським твором, що дійшов до наших днів. Її можна прочитати російською мовою.

Часом цей твір називають народною казкою, але більшість дослідників сходяться на думці, що «Сказання про старого Такеторі» – це саме авторський літературний твір, заснований на народних японських переказах і китайських та індійських буддистських притчах. Автор повісті невідомий, але це, безсумнівно, була дуже освічена людина, яка знала культуру Індії та Китаю, звідки походять корені легенди про місячну діву, а також осіб, добре знайомих з життям японського вищого світу – образи пройдисвітів-вельмож зображені в повісті дуже яскраво, сатирично і, безсумнівно, засновані на образах реальних людей – сучасників автора.

Спогади про Марні (2014). Сюжет цього аніме заснований на романі британської дитячої письменниці та ілюстратора Джоан Робінсон під назвою «Коли Марні була поруч» (When Marnie Was There). Книга перекладена на українську мову, і з нею можна ознайомитися.

УМНИКИ И УМНИЦЫ

«ЧТО? ГДЕ? КОГДА?»

Ответы на вопросы из прошлого номера.

Вопрос 1. Один ребёнок дал ИМ такое ошибочное определение: «это овощи, которые растут в сырых местах и потому похожи на зонтики». Назовите их.

Ответ: грибы.

Комментарий: многие грибы действительно похожи на зонтики, но не все растут в сырых местах. Овощами грибы, конечно, не являются, они сочетают в себе признаки как растений, так и животных, поэтому их выделяют в отдельное царство.

Автор: Сергей Терентьев, Санкт-Петербург.

Вопрос 2. В Стамбуле, недалеко друг от друга, стоят две высокие колонны. Их использовали для своего представления люди определённой специализации. Назовите эту специализацию двухкоренным словом.

Ответ: канатоходцы.

Комментарий: канатоходцы вешали между колоннами канат и устраивали представление на большой высоте. Здания в то время были невысокими, поэтому удобных мест для того, чтобы повесить канат, было не так много.

Автор: Сергей Терентьев, Санкт-Петербург.

Вопрос 3. По одной из версий, известное произведение – переложение истории о захвате славянами ряда территорий. Победители тщательно доедали захваченную еду, а если человек выходил за ворота, то опасность подстерегала его на каждом шагу. Назовите это произведение.

Ответ: «Колобок».

Комментарий: славяне доедали захваченный провиант, выскребая последние запасы по сусекам. По пути Колобка встречались финно-угорские тотемные животные, обозначающие маршрут славян: медведь – ярославская меря, волк – тверские карелы, заяц – племя мещёра, лиса – поволжская мордва. Ярослав Святославович, управлявший славянским войском, был побежден как раз поволжской мордвой.

Автор: Сергей Терентьев, Санкт-Петербург.

Предлагаем вашему вниманию вопросы первого тура четвертого (декабрьского) этапа международного молодежного чемпионата по игре «Что? Где? Когда?» под названием «Школьный Синхрон-Lite. Выпуск 3.4 – Лига старта. Эпизод X» – самый простой, средней сложности и самый сложный из последнего тура.

Вопрос 1. (ответили все команды, кроме одной). В штате Мэн был сооружен самый большой в мире ОН, у которого роль ресниц выполняли лыжи. Назвали ЕГО в честь сенатора от штата Мэн Олимписи Сноу. Назовите ЕГО.

Вопрос 2. (ответила половина команд). Чтобы быть подальше от хищников, один из видов чаек гнездится в пустыне Атакама. Когда птенцы вылупляются, родители учат их расправлять крылышки и делиться с собратьями ЕЮ. Назовите ЕЕ однословным словом.

Вопрос 3. (не ответил никто). Bryan S. Gaakman – это из псевдонимов художника Бэнкси. Псевдоним означает «ОНА Бэнкси». Назовите ЕЕ.

Александр Мельников,
президент Клуба
интеллектуальных игр ДГМА

P.S. Хоча це все й екранізації книг, але не треба говорити, що книга чи аніме краще одне за одного. Це різні види мистецтва, і порівнювати їх немає сенсу. Просто насолоджуйтеся тим, що вам більше до вподоби.

Софія Павлова

Газета «Академія»

Засновник і видавництво: ДДМА

Випускається з 17 грудня 1999 р.

ДЦ 1492 від 10.12.99

Головний редактор: **В. Медведєв**

Адреса засновника, видавництва та редакції:

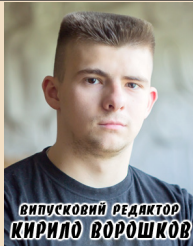
84313 м. Краматорськ, вул. Академічна, 72,

ауд. 1411, тел. (0626) 41-81-20

E-mail: gazeta@dgma.donetsk.ua

Сайти: <http://www.dgma.donetsk.ua/publish/np/>,

Логотип газети за ескізом Т. Лук'янової

Випусковий редактор
КИРИЛО ВОРОШКОВ

Фото: В. Медведєв, К. Маркова,
Л. Патутінська, А. Тищенко, С. Хряков
Літературні коректори:
О. Дудченко, В. Лебедінська
Верстка і комп'ютерний набір:
А. Капелешук, В. Лебедінська
Над номером працювали:
В. Лебедінська, С. Павлова,
К. Кочерова, С. Хряков

Точка зору авторів
не завжди поділяється редакцією.
Відповідальність за достовірність
інформації несе автор.
Редакція зберігає право літературного
редагування і скорочення.
При використанні матеріалів посилання
на газету «Академія» обов'язкове.